

Γυαλίζω Α1, τὸ ὅπ. βλ.: 'Ποκάτω 'πό τὸ φλόμο γυαλιόγισε 'να σιδερένιο κοντί.

γυαλινωπός ἐπίθ. ἐνιαχ. 'γαλινωπός Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυάλινος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ωπός.

'Ο ἔχων χρῶμα ὑποκύνον ἐνθ' ἄν.: 'Υαλινωπά μάθια Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. γαλαζωπός, γαλανωπός.

γυαλίστης ἐπίθ. ἐνιαχ. γυαλ-λίστης 'Αμοργ. 'Ηράκλ.
Οὐδ. γυαλ-λίστικο 'Αμοργ.

Πιθαν. ἐκ συμφύρ. τῶν ἐπιθ. γυαλίτης + γυαλό-
ρης.

'Επὶ προβάτων, ὁ ἔχων λάμποντας ὀφθαλμούς ἐνθ' ἄν.:
Κριός γυαλ-λίστης 'Ηράκλ. Πρόβατα - ἀρνιά γυαλ-λίστικα
'Αμοργ. Συνών. γυαλιστερός 1.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυαλίστης καὶ ὡς ἐπών. 'Ηράκλ.

γυαλισάδα ἡ, Τῆν. (Σμαρδάκ. κ. ἄ.) Σίφν.

'Εκ τοῦ οὐσ. γυάλιση διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άδα.

'Η στιλπνότης ἐνθ' ἄν.: Μετὰ θὰ τὸ μπαϊντανίσσης τὸ πι-
θάει καὶ παίρνει μιὰ γυαλισάδα (μπαϊντανίσσης = θὰ τὸ ἀλεί-
ψης μὲ μπαϊντᾶ, εἰδικὸν χῶμα, ὁμοιον πρὸς τὴν ἄσβεστον,
τὸ ὅπ. προσδίδει στιλπνότητα) Σίφν. Σπάζω τὴ γυαλισάδα
τῆς πέτρας (χαράσσων τὴν μυλόπετραν καταστρέφω τὴν
στιλπνότητα, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως)
Τῆν. Συνών. γυαλάδα 1.

γυάλιση ἡ, Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαρ-
γαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ. ἄ.)

'Εκ τοῦ ρ. γυαλίζω.

'Η στίλβωσις ἐνθ' ἄν.: 'Η γυάλιση τῶν παπουτσιῶν - τῶν
ἐπίπλων - τῶν χαλκομάτων ἐνθ' ἄν. Πῶς εἶναι ἔτσι σκου-
ριασμένο τὸ μανάκι; Δῶσ' τον μιὰ γυάλιση Κεφαλλ. Συνών.
βλ. εἰς λ. γυάλισμα 1.

γυαλισιὰ ἡ, Κεφαλλ. κ. ἄ.

Παράλληλος σχηματισμός παρὰ τὸ οὐσ. γυάλιση.
Πβ. ἀβγατισιὰ, ἀναδοσιὰ.

Γυάλιση, τὸ ὅπ. βλ.: Δῶσε μιὰ γυαλισιὰ 'ς τὰ πα-
πούτσια σου.

γυάλισμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γυάλ'σμα βόρ.
ιδιῶμ. γυάλισμαν Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.) γυάλ-λισμαν Λυκ.
(Λιβύσσ.) γυάλ-λισμα Κῶς Νίσυρ. Σύμ. κ. ἄ. 'γάλισμα
Νάξ. ('Απύρανθ.) γυάλισμαν Πόντ. (Χαλδ.) δγάλισμα Θεσσ.
(Τρίκερ.)

'Εκ τοῦ ρ. γυαλίζω. 'Ο τύπ. δγάλισμα διὰ τὴν
συνήθη εἰς τὸ ἰδίωμα τροπὴν τοῦ γ εἰς δ.

1) 'Η στίλβωσις λείας τινὸς ἐπιφανείας διὰ τριβῆς ἢ διὰ
βαφῆς κοιν.: Τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν - τῶν ἐπίπλων -
τῶν χαλκομάτων κοιν. Θέλουντε γυάλισμα τὰ παπούτσια
σου. Εἶναι ἀγυάλιγα Πελοπν. (Βούτσ.) Πῶς γυαλ-λοκοποῦ
ν-δὰ παπούτσια του! ἤκαμἐν-δως ὁμως τσ' ἔνα γυάλ-λισμα!
Κῶς. 'Ωραῖο 'ναι τὸ 'γάλισμα τῶ βαποντισιῶ δου Νάξ. ('Α-
πύρανθ.) Συνών. γυάλιση, λαμπροκόπημα. β) 'Η
στιλπνότης, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν τὰ ἐνδύματα ἐκ τῆς
πολλῆς χρήσεως κοιν.: Τὸ γυάλισμα τοῦ σακακκιοῦ - τοῦ
πανταλονιοῦ κοιν. Συνών. γυαλάδα 1β, γυαλόκο-

πημα, γυαλόκοπι 2) 'Η λάμψις, τὴν ὁποίαν ἐκπέ-
μπει λεία ἐπιφάνεια μετάλλου ἢ ὕδατος κοιν.: Τὸ γυάλισμα
τοῦ διαμαντιοῦ - τοῦ σμάλτου - τοῦ γυαλοῦ - τοῦ νεροῦ -
τοῦ ματιοῦ - τοῦ λαδιοῦ κοιν. 3) 'Η ὀρίμανσις ὀπωρῶν, ἐκ
τῆς στιλπνότητος, τὴν ὁποίαν ἀποκτοῦν αὐταὶ Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.) Πελοπν. (Βούτσ. Δίβρ. Γαργαλ. κ. ἄ.): Εἶναι 'ς τὸ
γυάλισμα τὰ σταφύλια Βούτσ. Εἶναι πάνον 'ς τὸ γυάλισμά
τους οἱ ντομάτες μου Γαργαλ. 'Απάνω 'ς τὸ 'γάλισμά τζη
'ναι ἡ φουσκιὰ (= κορομηλιά) 'Απύρανθ. Συνών. γυαλι-
σμός 2. 4) 'Ο κατοπτρισμός 'Αντίπαξ. Παξ.

γυαλισματιὰ ἡ, Σέριφ. γυαλισματιὰ Κρήτ.

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γυάλισμα διὰ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ιὰ.

1) 'Η στιλπνότης Κρήτ.: 'Κάμαν τὰ ροῦχα του γυαλι-
σματιὰ (ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως). Συνών. γυαλάδα 1β,
γυάλισμα 1β. 2) Μετων., ἡ ἐξ ὀριμάνσεως στίλβουσα
ράξ σταφυλῆς Σέριφ.: Σήμερι εἶδα γυαλισματιὰ.

γυαλισμός ὁ, Λεξ. Βάιγ. 'γαλισμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. γυαλίζω. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

1) 'Η στιλπνότης Λεξ. Βάιγ. 2) 'Η ὀρίμανσις ὀπωρῶν
Νάξ. ('Απύρανθ.): 'Υαλισμό τοῦ 'γαλισμοῦ δὲν εἶχανε 'φέτι
τ' ἀθέλια (τὰ σταφύλια ὀρίμασκαν ὀψίμως). Συνών. γυά-
λισμα 3.

γυαλισοκουρούνα ἡ, 'Ανάφ.

'Εκ τοῦ ὀρ. γυάλισα τοῦ ρ. γυαλίζω καὶ τοῦ
οὐσ. κουρούνα.

Τὸ πτηνὸν Κορακίας ὁ φλόαρος (Coracias garrula) τῆς
οἰκογ. Κορακοφωιδῶν (Coraciidae), ἡ χαλκίς τῶν ἀρχαίων.
Συνών. μπλάβη, πρσινοπούλλι, φαλκο-
κουρούνα, χαλκοκουρούνα, χρυσοκα-
ρακάξα.

γυαλιστάρα ἡ, Γ. Δροσίν., Διηγῆμ., 137 γυαλ'στάρα
Εὔβ. ('Ιστ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυαλιστός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άρα, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -άρος.

Γυναικεῖον κόσμημα ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν ἢ τεσσά-
ρων σειρῶν ἀργυρῶν νομισμάτων προσηρμοσμένων ἐπὶ σιρι-
τίου, τὸ ὁποῖον ἔφεραν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ τοῦ στήθους αἱ
γυναῖκες τῶν ἀπορωτέρων κοινωνικῶν τάξεων ἐνθ' ἄν.:
'Ανοίγει τὴν κασέλα της μὲ τὰ προικιά της τὰ καλοσυ-
γυρισμένα καὶ τὰ πετᾶ ὅλα ἔξω, μαδᾶ τὸ γιορντάνι καὶ τὴν
γυαλιστάρα της καὶ πετᾶ 'ς τίς τέσσερες ἄκρες τὰ τάλλαρα
καὶ τίς δραχμές Γ. Δροσίν., ἐνθ' ἄν.

γυαλιστερός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) γυαλι-
στιρός Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Πεντάπολ. κ. ἄ.) γυα-
λ'στερός Εὔβ. ('Αγία 'Ανν. 'Ακρ.) γυαλ'στιρός πολλαχ.
βορ. ἰδιωμ. γυαλ-λιστερός Κῶς Σύμ. κ. ἄ. 'γαλιστερός Νάξ.
(Απύρανθ.) Θηλ. γυαλιστερέσσα Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυαλιστός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ερός.

1) 'Ο στίλβων ὡς ἡ ὕαλος, ὁ λάμπων κοιν. καὶ Πόντ.
(Οἶν. Τραπ.): Γυαλιστερό πάτωμα - παράθυρο, γυαλιστε-
ρά παπούτσια - ἐπιπλα - μάτια κοιν. Γυαλ-λιστερά πού 'ναι
ν-δὰ μ-μάθτιδα τῆς ἀλαπούς! Κῶς. Τὸ 'τριφι καλὰ τοῦ
βραχιόλ' κι τὸ 'καμι γυαλ'στερό κι τοῦ πούλ'σι Εὔβ. ('Ακρ.)
Ἦρε πέτρες γυαλιστερές, πού ἀστραφταν (ἐκ διηγ.) Θράκ.
(Ξάστρ.) 2) 'Ο λεῖος ὡς ἡ ὕαλος Πελοπν. (Βούτσ. Ξεχώρ.)

